

Cezayir olaylarının dünü ve bugünü

Kuzey Afrika'da İslam'ın yayılmasında çok önemli bir yer tutan Cezayir uzun yıllardır, hem toplumsal hem de siyasi açıdan büyük bir kaos içinde yaşıyor. Türk ve dünya kamuoyunun özellikle son on yıldır sürekli katliam haberleri duymaya alıştığı Cezayir'de karışıklığın kökeni de eskilere dayanıyor.

1830'da Fransız işgaliyle birlikte Cezayir halkı için de zor ve karanlık günler başlamış oldu. Bugün sözde Ermeni soykırımı senaryosunu parlamentolarında kabul edip, Cumhurbaşkanı Jacques Chirac tarafından da onaylanmasını sağlayan Fransızlar'a, yaklaşık 150 yıl boyunca Cezayir'de sebep oldukları katliamlar için hiçbir yaptırım uygulanmıyor. Aslına bakılırsa uluslararası çevreler süregelen şiddetin asıl sorumluları hakkında yorum bile yapmaktan özenle kaçınıyorlar. Son on yıldır ölümlerin sayısının 100 bine ulaştığı (Cezayir Devlet Başkanı Bouteflika tarafından açıklanan resmi rakam) hatta basına kapalı ortamlarda bu sayının çok daha fazla olduğunun dile getirildiği bu terör ortamı, gerçekte 1.5 milyon Cezayirliyi katleden Fransa'nın bir mirasıdır. Oysa aynı Cezayir 16. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar Osmanlı yönetiminde huzur, güvenlik ve barış içinde yaşamıştır. Cezayir halkı yıllardır öldürülüyor, işkenceye uğruyor, kadın, çocuk, yaşlı demeden katlediliyor. Peki bu katliamı yapan kim? Cezayir'de kim neyin mücadelesini veriyor?

Bugüne kadar bu sorulara doğru ve net cevaplar veren tarafsız kaynaklara ulaşmak pek mümkün olmuyordu. Bunda elbette Cezayir'de uygulanan baskı rejiminin kamuoyunu dezenformasyon içerikli bilgilerle yönlendirmesinin de büyük payı vardır. Ancak doğru cevapların bulunamamasının asıl sebebi bu cevapların bulunmasıyla yüzyıllardır yaptıkları planların zedelenmesinden korkan bazı Batılı çevrelerdir. Bu nedenle Cezayir'de yaşananların gerçek yüzünü görebilmek için olayların tarihsel arka planına göz atmakta ve kamuoyundan gizlenmeye çalışılan bilgilerin üzerindeki perdeyi biraz aralamakta fayda vardır. Cezayir'de olanları net ve doğru anlayabilmek için bu konuyu iki bölüm halinde incelemek yerinde olacaktır. Bu nedenle bu haftaki yazımızda Cezayir tarihine ve Fransa'nın bu topraklarda neden olduğu teröre kısaca bir göz atacağız. Önümüzdeki hafta ise Cezayir üzerinde yapılan planların asıl amaçlarına ve tüm bu yaşananların Cezayir halkına neye mal olduğuna değineceğiz.

Fransa'nın Cezayir İşgali

Bilindiği gibi Sanayi Devrimi ile birlikte siyasi dengelerin de değişmeye başladığı 19. yüzyıl, insanlığa savaşların, katliamların ve zulmün hakim olduğu 20. yüzyılı armağan etti. 19. yüzyılda kurulmak istenen düzenin temel dayanak noktasını ise dinin ve manevi değerlerin ikinci plana itildiği, her şeyin maddi menfaatlerden ibaret olduğu ve "güçlü olanın kazanacağı" öğretisini telkin eden materyalist dünya görüşü oluşturmaktaydı. Bu görüş çerçevesinde gelişen sömürgeci anlayış kendisine yeni kaynaklar ve imkanlar ararken, karşısında Müslümanları, dolayısıyla da Osmanlı İmparatorluğu'nu buldu. Osmanlı'nın zayıflatılması ve bu vesile ile hakimiyeti altındaki toprakların Batılı devletler tarafından sömürüye açık hale getirilmesi 19. yüzyılın son çeyreğinin ve 20. yüzyıl başının en belirgin stratejilerinden birisi oldu.

Bu stratejiler doğrultusunda Osmanlı'nın giderek zayıflatılması ve en nihayetinde de siyasi olarak varlığının sona ermesi, sömürgeci devletler için pek çok yeni kapının açılması anlamına geliyordu. Osmanlı'nın dağılma süreciyle birlikte sömürgeci güçler de İslam topraklarını paylaşmaya başladılar. Paylaşılan bu topraklardan birisi de Cezayir idi. Fransız orduları 1827 yılında 37 bin askerle Cezayir'e yönelik işgallerine

başladılar ve üç yıl süren işgalin sonucunda Cezayir toprakları tamamen Fransızların denetimine geçti. Zengin petrol yataklarına sahip olan ve Akdeniz'de oldukça stratejik bir liman özelliği taşıyan Cezayir, Fransa için oldukça değerli bir topraktı. 19. yüzyıla kadar Osmanlı hakimiyetinde kalan Cezayir toprakları 1830 yılında Fransa topraklarına katıldı ve 132 yıl boyunca Fransa'nın sömürgesi olarak kaldı.

Sömürgecilik anlayışının bir gereği olarak kendileri dışındaki milletleri ikinci sınıf insanlar olarak gören Fransızlar da işgal ettikleri tüm topraklarda olduğu gibi Cezayir'de de baskıya ve şiddet dayanan bir sistem kurdular. Fransızlarla birlikte asimilasyon yoğun bir şekilde hayata geçirildi. İlk önce Arapça konuşmak ve eğitim görmek yasaklandı. Resmi konuşma dili sadece Fransızca olarak kabul edildi. Bu politika halkın ulusal kimliğini ve kültürel birikimini yok etmeyi hedefliyordu. Daha sonra Cezayir halkı bir yandan ekonomik olarak tam anlamıyla Fransa'ya bağımlı hale getirilirken, bir yandan da ülkenin siyasi yapısı Fransa'nın menfaatleri doğrultusunda yeniden inşa edildi.

Fransa'nın 1827'de başlayan işgaline karşı Cezayir'de ilk direniş 1832'de Maskara Emiri Abdülkadir tarafından gerçekleştirildi. Konstantin şehrinin beyi Hacı Ahmed ile birlikte Fransızlara karşı isyan eden ve sonra da başlattığı ayaklanmanın liderliğini üstlenen Emir Abdülkadir 18 Kasım 1839'da Fransa'ya karşı resmen savaş ilan etti. Ancak bu mücadele kullanılan yanlış yöntemler nedeniyle başarıya ulaşamadı. Mücadele sırasında binlerce Cezayirli Müslüman öldü ve Fransızlar da ülkeye tamamen hakim oldular.

Fransa'nın Cezayir'deki "Yerli Kadro"ları: Masonlar

Fransız işgalinin en önemli yönü ise aynı zamanda mason localarının yönetiminde gerçekleşmiş olan "masonik bir işgal" oluşu idi. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri direniş hareketinin önderi olan Emir Abdülkadir'in direnişin bastırılmasının ardından Fransızlar tarafından mason yapılandırılmasıdır. Direnişin bastırılmasının ardından hayatının geri kalan kısmını Fransız işgali altındaki Şam'da Fransız İmparatoru III. Napolyon'un himayesi altında geçiren Abdülkadir burada masonluğa kabul edildi. Abdülkadir 18 Haziran 1864'te IV. Henry locasında tekris edildi. Hatta Abdülkadir'e masonluğa girer girmez, pek sık rastlanılmayan bir şekilde, üç derece birden atlatıldı.

İşgalin masonik oluşunun bir başka göstergesi ise Fransızların ülkeye hızlı bir şekilde masonluğu yaymaları idi. Bu sayede ülkedeki Fransız egemenliğine seve seve bağlanacak "yerli kadro"lar oluşturmak isteniyordu. Fransız yönetimiyle birlikte Fransız Grand Orient locası Cezayir'de çok sayıda loca açtı. Masonluk tarihi hakkında ansiklopedik bir sözlük yazan Daniel Ligou, bu locaların üye sayısının hızla arttığını ve loca üyelerinin ülke yönetiminde önemli rol oynadığına dikkat çekmiştir.

Fransızlar 132 yıl Cezayir'de kaldılar ve bu süre içinde Cezayir'i yöneten valilerin neredeyse tamamı masondu. 1911-1918 yılları arasında valilik yapan Charles Luland, 1925-1927 tarihlerinde valilik yapan Maurice Violette, 1930-1935 yılları arasındaki Vali Jules Garde ve 1935-1940 yılları arasındaki Vali Jacques le Beau masonlardı. Cezayir'in masonların idaresine geçmesi ile birlikte bir anlamda işgalin birinci ve en önemli adımı tamamlanmış oluyordu.

Fransa'nın Cezayir'deki Kanlı Tarihi

Cezayir'de ilk ayaklanma girişiminden sonraki süreç boyunca, halkın sömürgeci güçlere karşı duyduğu öfkeyi tek bir şemsiye altında toplayabilecek bir güç bulunmamaktaydı. Bağımsızlık için yapılan bir takım girişimler de uygulanan baskı ve şiddet politikalarının bir sonucu olarak son derece katı bir şekilde bastırıldı. 1900'lerin ortalarına kadar durum bu şekilde devam etti. Örneğin 1931 yılında Şeyh Abdülhamit

Ben Badis önderliğinde kurulan "Ulema Birliği" Cezayirlilerin zorla Fransızlaştırılmalarına karşı bir hareket başlattı. Arap kültürünü sahiplenme ve İslamiyet'i koruma temelinde "Dinim İslam, dilim Arapça, vatanım Cezayir" şiarıyla örgütlenmiş olan Birlik cami vaazları ile halkı bilinçlendirme çalışmalarına başladı. Ancak kısa bir süre sonra sömürgeci yönetim camilerde vaaz verilmesini yasakladı. Daha sonra uygulanan baskılar sonucunda bu girişim başarıyla neticelenemedi.

Yine aynı dönemde Ferhad Abbas önderliğinde kurulan Müslüman Delegeler Fedarasyonu da benzer nedenlerle başarılı girişimlerde bulunamadı. II. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla birlikte ise Cezayir toprakları yeni bir döneme şahitlik etti. Nazi Almanyası önce Fransa'yı ardından da Cezayir'i işgal etti. Cezayirli vatanseverlerin pek çoğu tutuklandı, büyük kısmı da toplama kamplarına konuldu veya katledildi. 1942 yılında müttefik güçlerin Alman işgaline son vermesi ile birlikte Cezayir için yeni ve demokratik bir çağın başlayacağını düşünen Cezayirli aydınlar kısa sürede çok büyük bir yanılgı içinde olduklarını anladılar. 1943'de yine Ferhad Abbas önderliğinde bir grup sömürgecilik döneminin sona ermesi, savaşın bitiminde bağımsız bir devlet kurulması, yeni bir anayasa yapılması ve Cezayirlilerin yönetimde etkin olması ve tüm düşünce suçlarının serbest bırakılması gibi maddeleri içeren bir teklifi müttefik güçlere sundular. Müttefik güçlerle birlikte Almanya'ya karşı savaşan Cezayirliler, müttefiklerin kendi yanlarında yer alacaklarını sanmışlardır. Oysa götürdükleri tekliflerin hiçbiri kabul edilmediği gibi Cezayir halkı için yeni bir katliam kapıda bekliyordu.

8 Mayıs 1945'de II. Dünya Savaşı'nın sona ermesi vesilesiyle yapılan kutlamalar esnasında halk Cezayir bayrağı taşıyınca ortalık bir anda kan gölüne döndü. Fransız askerleri Cezayir bayrağı taşıyan kutlamacıların üzerine ateş açtı ve 45 bin masum insan bu olaylar esnasında can verdi. Pek çoğu da yaralandı. Tarihe Setif Katliamı olarak geçen bu olayları takiben Fransızların katı ve baskıcı rejimi tekrar uygulamaya konuldu. Tüm siyasi faaliyetler yasaklandı. Binlerce Cezayirli vatansever hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklandı. Cezayirli bir kez daha sömürgecilerin bakış açısını acı bir tecrübeyle görmüş oldu. Setif katliamından sonra geçen on yıl bağımsızlık hareketlerinin olgunlaşma süreci oldu.

1 Kasım 1954'de direnişçi güçler tarafından yayınlanan bir bildiri ile Cezayir halkı bağımsızlık ve hürriyet için silahlı ayaklanmaya davet edildi. Aynı yıl içinde kurulan Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) ve Ulusal Kurtuluş Ordusu (ALN) bağımsızlık hareketinin öncüleri oldu. Ulusal Kurtuluş Cephesi homojen bir yapı değildi ve şemsiyesi altında pek çok farklı siyasi görüşe sahip halk birleşmişti. FLN Eylül 1958'de Kahire'de toplanarak Geçici Cezayir Hükümeti'ni kurdu. Bu arada elbette Fransa zengin petrol ve doğalgaz yataklarına sahip olan Cezayir'i kaybetmek istemiyordu. Bu nedenle yukarıda kısaca değindiğimiz Setif katliamı tekil bir olay olarak kalmadı. Cezayir'in bağımsızlığını ilan edene kadar pek çok köy Fransızlar tarafından yakıldı, okullar ve camiler yıkıldı. Binlerce insanın canına malolan bu süreç esnasında Fransızlar, Cezayir halkının ekinine ve hayvanlarına da zarar vermeyi ihmal etmiyorlardı. 400 bin bağ sökülürken, binlerce hayvan da boğazlandı. Yıllarca Cezayir'i yakıp yıkmaktan, masum insanları, kadınları, çocukları ve yaşlıları katletmekten çekinmeyen Fransa sonunda Cezayir halkının bağımsızlık sevdası karşısında yenik düştü. Fransa Cumhurbaşkanı Charles De Gaulle 1959 yılında Birleşmiş Milletler'de yaptığı bir konuşmada Cezayir'e bağımsızlık tanınacağını açıkladı. Tarihe Evian Anlaşması olarak geçen anlaşmayla FLN ve Fransa ateşkes ilan etti ve 1962 yılında Cezayir bağımsızlığına kavuştu. Sömürgeci Fransa'ya karşı 7.5 yıl boyunca verilen bağımsızlık mücadelesi ardında çok ağır bir bilanço bırakmıştı: 1.5 milyon Cezayirli Fransa'nın şiddet uygulamaları sonucunda yaşamını yitirdi.

Fransız Katliamında İsrail Desteği

1954 yılından 1962 yılına kadar devam eden bağımsızlık mücadelesi esnasında, Cezayir ayaklanmasını bastırmak için 1.5 milyon insanı katleden Fransız yönetimi bu uygulaması sırasında yalnız değildi. Bir de İsrail vardı olayın içinde. Dünyadaki her türlü İslami hareketi kendisine yönelik bir tehdit sayan İsrail yönetimi, Cezayir ayaklanmasını bastırması için Fransızlara büyük destek vermişti. İsrail 1954 yılındaki ayaklanmadan önce de Cezayir'deki gelişmeleri çok yakından izliyordu. Özellikle Mossad Cezayir'de gelişen bağımsızlık hareketini yakın takibe almıştı. Ayaklanma ile birlikte de İsrail Fransız yönetimine aktif destek vermeye başladı. İsraili askeri uzmanlar gerilla savaşı konusunda tecrübesiz olan Fransız birliklerine özellikle de gerilla savaşında helikopter kullanımı konusunda eğitim verdiler. S. Steven yazmış olduğu "The Spymasters of Israel" adlı kitabında bildirdiğine göre Fransız birliklerini eğitmek için iki İsraili general Cezayir'e gitmişti. Bu iki general de oldukça tanınmış isimlerdi: Yitzhak Rabin ve Haim Herzog. (Bir dönemin İsrail Başbakanı ve Devlet Başkanı).

E. Crosbie de "The Tacit Alliance" adlı kitabında Cezayir ayaklanması boyunca Fransa ve İsrail'in tam bir ittifak kurdukları yorumunu yapmaktadır. Ayaklanmanın son dönemlerinde de İsrail'in Fransızlara verdiği büyük destek sürdü. İsrail Fransızların kurmaya çalıştığı kontrgerilla örgütü OAS'ye de büyük yardımlarda bulunmuştu. İsrail Hayfa Üniversitesi'nde psikoloji profesörü olan Benjamin Beit Hallahmi'nin İsrail'in dünyanın dört bir yanındaki savaşlar ve çatışmalarda üstlendiği gizli rolü gözler önüne seren "The Israeli Connection" isimli kitabında da bu kanlı ittifaka yer verilmiştir. Hallahmi kitabında, "1961 ve 1962'de İsrail'in Cezayir'de Fransız kontrolü sağlamaya

çalışan Fransız yerlilerinin aşırı sağcı örgütü olan Fransız OAS (Organisation de l'Armée Secrete) hareketini desteklediğine dair bir çok rapor bulunmaktadır" der. Nitekim Cezayir tam bağımsızlığını kazanıp Birleşmiş Milletler'e katıldığında da İsrail'in kabulüne karşı red oyu kullanmıştır. Kuşkusuz İsrail'in Fransız yönetiminin Cezayir halkına uyguladığı zulme destek olması İsrail açısından tekil bir olay değildir. Bilakis İsrail Devleti'nin üzerine bina edildiği ideolojisinin bir yansımasıdır.

İşgal ettiği topraklar üzerinde zulüm ve haksızlıkla kurduğu devletin geleceğini koruyabilmek için 3.5 milyon insanı yurtlarından süren, binlerce masum insanı katleden, bölgede sürekli bir karmaşa ve kaosun yaşanmasına neden olan İsrail, dış politikasının bir gereği olarak Cezayirli Müslüman halka karşı Fransızlar'ın yanında yer almıştır.

Nitekim İsrail'in Filistin halkına yaptıklarının bir benzerinin Fransız işgali altındaki Cezayir topraklarında da yaşamış olması oldukça dikkat çekicidir. 30 Kasım 2000 tarihli Fransızlar'ın ünlü L'Express dergisinde yayınlanan bir haber Fransızlar'ın Cezayir'de uyguladıkları zulmü gözler önüne serdi. Haberde yer alan ve söz konusu döneme bizzat tanıklık eden Fransızlar'ın itiraflarına dayanan haber bir yandan Fransızlar'ın uyguladığı soykırımı ispatlarken bir yandan da oldukça önemli bir noktanın altını çizmekte idi. 1954-1962 yılları arasında Cezayir'de yaşananlarla 1948'den beri Filistin'de, geçtiğimiz yıllarda Bosna'da, bugün Çeçenistan'da, Keşmir'de, Doğu Türkistan'da, Eritre'de yaşananlar arasında büyük benzerlikler söz konusu idi. Bosna'da yapılan işkenceler ile Cezayir'de yapılan işkence uygulamaları insanı hayrete düşürecek şekilde benzeşmekteydi. Bu bilgiler Fransızlar'ın kirli tarihini gözler önüne sermesi açısından da oldukça önemlidir.

Fransızlar'ın Cezayir Halkına Uyguladıkları İşkence

Fransız yönetiminin Cezayir'de uyguladığı politikayı dönemin Olağanüstü Yönetim Komutanı Jacques Massu'nun sözleri çok özlü bir şekilde ortaya koymaktaydı: "İşkence mi? Elbette işkence uyguluyoruz. Basının belli bir kesimi bu konuyu işleye işleye bizi bıktırdı. Fakat başka nasıl davranmamızı istersiniz?" Dönemin La Croix dergisi muhabirlerinden Jacques Duquesne'nin dile getirdiği izlenimleri ise çok daha tüyler ürpertici idi:

"İşkence ve insanların kaybolması sorunları zihinleri devamlı bir şekilde meşgul etmekteydi. Erkekler, bazen de kadınlar tutuklanıyor ve daha sonra kendilerinden hiç haber alınamıyordu. Cesetlerinin taş bağlanarak denize atıldığı biliniyordu. Sayılarının genellikle 3 bini bulduğu ileri sürülüyordu ama Cezayir belediye başkanı Jacques Chevallier, 5 bin gibi bir rakamdan söz açmıştı. Fransız askerlerin baskı ve sindirme yöntemlerine ırza saldırı ve köyleri ortadan kaldırma uygulamalar da dahildi. Bir askerin anlattığına göre hastabakıcı olarak görev yaptığı birliğinde hemen hemen her sabah gece boyunca işkence gören kişileri tedavi ediyordu. Hemen hemen her yerde en çok uygulanan işkence şekli ise bazen kadınların cinsel organları da dahil olmak üzere vücudun her yerine elektrotlar yerleştirilerek cereyan vermektir. Diğer işkence yöntemleri ise insanı yok etme amacını taşıyordu. Kurbanın ya hortumla ağzının içine su sıkılıyor, ya tırnakları sökülüyor, ya başı su dolu küvete daldırılıyor yada ayakları zorlukla yere değecek şekilde saatlerce bileklerinden asılı tutulması sağlanıyordu. Ve daha başka yöntemler. Bütün bunları yazmak kolay değil. Ben bildiklerimin sadece çok az kısmını söyledim."

İsrail'in Filistin topraklarında 50 yıldır uygulamaya devam ettiği, Sırp'ların Bosna'da ve Kosova'da hala vazgeçemedikleri, Çeçenistan'da Rusların uygulamakta hiçbir sakınca görmedikleri bu işkence yöntemleri, baskı ve yıldırma politikaları Cezayirli Müslümanlara karşı da Fransızlar tarafından yıllar boyunca uygulandı. Bugün sözde

Ermeni Soykırımı tasarısı ile tarihe adaleti ve merhameti ile geçmiş olan şanlı Türk Milleti'ne insanlık dersi vermeye kalkışan Fransa'nın öncelikle kendi geçmişi üzerindeki bu kara lekeleri temizleyebilmesi gerekir.

Bugün...

Bugün ise Cezayir görünüşte bağımsızlığını kazanmıştır ancak Müslüman halk için değişen pek bir şey olmamıştır. Fransa resmen Cezayir topraklarında varlığını devam ettirmemekle beraber, günümüzde Cezayir üzerinde oynanan oyunda oldukça etkin bir role sahiptir. Şu anda resmen Fransa işgalinde olmayan Cezayir üzerinde başta İsrail olmak üzere pek çok gücün etkinliği devam etmektedir. Başta petrol ve doğal gaz yatakları olmak üzere zengin doğal kaynaklara sahip olan Cezayir'de hala huzur ve barış sağlanmamıştır.

<https://www.harunyahya.info/makaleler/cezayir-olaylarinin-dunu-ve-bugunu>